

Unu

Vechiul autobuz școlar de un galben crom se târa înspre sud pe Market Street, la șapte și jumătate în acea dimineață de mai. Ferestrele laterale și cele din spate erau mate și un cântec hip-hop pulsa în ceața joasă ce plutea ca un vâl de mătase între soare și San Francisco.

Am sticla¹ albă,
Am țigara-n barbă,
Mă duc unde vreau,
Speranță nu am.
Țineți capetele sus
că nu știți
când v-ați dus...

Semaforul se făcu galben la intersecția dintre Fourth și Market. Brațul indicatorului de stop de pe partea șoferului se ridică, avariile se înroșiră și vehiculul se opri.

În dreapta autobuzului era un mall, unul imens: Bloomingdale's, Nordstrom, cu ferestrele acoperite de postere mari Abercrombie² cu adolescenți provocatori îmbrăcați sumar în alb și negru.

În stânga autobuzului era o camionetă albastră Ford și apoi una din cele două insule ce împărțeau drumul – o zonă de așteptare pentru călătorii cu autobuzul și turiști.

¹ Sticlă, cristal, met – denumiri de pe stradă ale metamfetaminei (n. trad.)

² Marcă americană de îmbrăcăminte pentru copii (n. trad.)

Cu două mașini mai în spate față de autobuzul școlar, Louise Lindenmeyer, office manager, deja în întârziere la serviciu, puse frână în vechiul ei Volvo gri. Coborî fereastra și aruncă o privire furioasă spre nenorocitul ăla de autobuz.

Fusese blocată în coada lui încă de la parcul Buena Vista, apoi îl văzuse îndepărtându-se de ea la semaforul din intersecția dintre Fifth și Market, când din curbă veni un flux de trafic care se opri în fața ei.

Iar acum, autobuzul ăla o blocase la un semafor... din nou.

Louise auzi un strigăt: „Băi, boule!“

Un bărbat în cămașă, cu cravata fluturând, cu fața roșie de furie, cu spumă de bărbierit uscată sub urechea stângă, trecu pe lângă mașina ei să-l facă cu ou și cu oțet pe șoferul de autobuz.

Se auzi un claxon, apoi altul, apoi o isterie de claxoane.

Semaforul se făcu verde.

Louise luă piciorul de pe frână și, în acel moment, simți un șoc puternic, urechile-i țiuiră și văzu cum acoperișul autobuzului era aruncat violent în sus de o explozie.

Bucăți de metal în flăcări, șrapnel de oțel și sticlă, aruncate în toate direcțiile mai rapid decât gloanțele. Deasupra autobuzului se formă un nor în formă de ciupercă asemănător celui produs de o mică bombă atomică, iar vehiculul în formă de cutie deveni o minge de foc. Un fum uleios coloră aerul.

Louise văzu camioneta albastră de pe banda din stânga autobuzului luând foc și apoi înnegrindu-se în fața ochilor ei.

Nimeni nu coborî din dubiță!

Iar acum vâlvătaia se întinse la Camry-ul argintiu din fața ei. Rezervorul de benzină explodă și focul dansă deasupra mașinii, devorând-o cu limbi de flăcări vii, săltărețe.

Bărbatul cu fața roșie de furie se ridică de pe trotuar și apără în dreptul găurii unde fusese geamul din dreapta al mașinii ei. Părul lui era negru, electrizat. Pielea de pe față îi atârna peste claviculă ca hârtia igienică.

Louise se retrase îngrozită, se luptă cu mânerul portierei în timp ce focul sări pe capota Volvo-ului ei. Portiera se deschise și căldura năpădi înăuntru.

Atunci văzu pielea de pe propriul braț încă pe volan, de parcă era o mânășă întoarsă pe dos. Louise nu auzi țipetele îngrozite ale omului de afaceri, nici pe ale ei. Parcă urechile îi fuseseră înfundate cu ceară. Vederea i se împăienjeni: zărea numai pete care jucau și forme neclare.

Apoi fu absorbită într-o prăpastie întunecată.

Doi

Partenerul meu, Rich Conklin, era la volanul mașinii noastre nemarcate, iar eu îmi îndulceam cafeaua când am simțit șocul.

Bordul s-a zgâlțâit. Mi-am vărsat cafea fierbinte pe mână.

– Ce naiba? am strigat.

Câteva momente mai târziu, radioul pârâi și dispecerul anunță: „Explozie în intersecția dintre Market și Fourth. Unitățile din apropiere să se identifice și să răspundă la apel“.

Mi-am aruncat cafeaua pe geam, am înșfăcat microfonul și am anunțat dispeceratul că eram la distanță de două străzi, iar Conklin a accelerat în sus pe deal, apoi a frânat, astfel încât mașina noastră a pivotat pe Fourth Street, blocând traficul.

Am sărit din mașină amândoi și Conklin a strigat:

– Lindsay, ai grijă! S-ar putea să fie explozii secundare.

Aerul era plin de fum înecăcios și mirosea a cauciuc, plastic și carne arsă. M-am oprit din alergat, mi-am șters ochii cu mâneca să alung senzația de usturime și m-am luptat cu senzația de greață. Am măsurat cu privirea toată scena de coșmar și am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

Market Street este o arteră majoră. La această oră a dimineții, mașinile ar fi trebuit să zburde în drum spre serviciu, în schimb, arăta ca Bagdadul după o bombă sinucigașă. Oamenii țipau, fugeau în cercuri, orbiți de panică și de un ecran de ceață fumurie.

L-am sunat pe șeful Tracchio, am raportat că eram primul ofițer de poliție la fața locului.

– Ce se întâmplă, sergent?

I-am spus ce vedeam: cinci morți pe stradă, încă doi în stația de autobuz.

– Un număr necunoscut de victime vii sau decedate, încă în mașinile lor, am tușit în telefon.

– Tu ai pățit ceva, Boxer?

– Nu, domnule.

Am închis când pe Market Street au intrat mașini de poliție, echipaje de pompieri și ambulanțe cu sirenele pornite, care au format un perimetru pe Third și Fifth, blocând tot traficul. Câteva secunde mai târziu, a sosit vehiculul de comandă, iar echipa de genști, purtând din cap până-n picioare costume gri de protecție, se revărsă printre ruine.

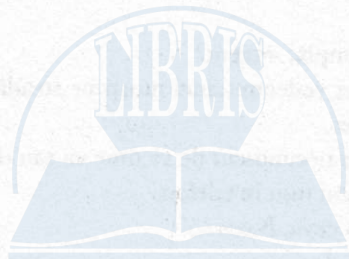
O femeie plină de sânge, de o vârstă și rasă nedeterminate, se clătina spre mine. Am prins-o când i se înmuiară genunchii și, împreună cu Conklin, am ajutat-o să ajungă la o targă.

– Am văzut, șopti victima. Arată spre un morman înnegrit în intersecție. În autobuzul ăla școlar a fost o bombă.

– Un autobuz școlar? O, Doamne, nu copii!

M-am uitat peste tot, dar n-am văzut copii.

Fuseseră cu toți arși de vii?

Trei

Apa țâșnea din furtunurile de incendiu, stingând flăcările. Metalul sfârâia și aerul deveni rănced.

L-am găsit pe Chuck Hanni, investigator de incendii premeditate și expert în explozii, stând pe vine lângă ușa autobuzului școlar. Avea părul dat pe spate și purta pantaloni kaki și o cămașă de blugi cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă cicatricea veche de la o arsură, care i se întindea de la baza degetului mare de la mâna dreaptă până la cot.

Hanni își ridică privirea și spuse:

– Doamne, ce dezastru îngrozitor, Lindsay!

Îmi descrie ceea ce numea el o „explozie catastrofală“, îmi arată cele două „creaturi crocante“ de mărimea unui adult, ghemuite între cele două șiruri de scaune, lângă locul șoferului. Îmi atrase atenția că anvelopele din față ale autobuzului erau pline de aer, iar cele din spate dezumflate.

– Explozia a început în spate, nu în compartimentul motorului. Și am găsit asta.

Hanni îmi arată niște bucăți rotunde de sticlă, tuburi de transmisie și cioburi de plastic albastru topite la grămadă în spatele ușii autobuzului.

– Îți dai seama ce forță a avut explozia, spuse el arătând către un proiectil de metal încastrat în perete. Țasta e un cântar cu trei brațe, spuse el, și cred că plasticul albastru e de la un răcitor. N-a fost nevoie decât de câțiva litri de eter și o scânteie ca să provoace toate astea...

Arată cu mâna cele trei străzi efectiv distruse.

Am auzit tuse scurte și dese și niște ghețe zdrobind cioburile de sticlă. Conklin, cu statura lui de 1,87 m, apăru din ceață.

– Trebuie să vedeți ceva înainte ca geniștii să ne alunge de aici.

Eu și Hanni l-am urmat pe Conklin prin intersecție la locul unde cadavrul unui bărbat zăcea încolăcit în jurul unui stâlp.

– Un martor l-a văzut pe tipu' ăsta zburând prin parbrizul autobuzului când a explodat.

Bărbatul mort era hispanic, avea fața tăiată, părul cu şuvițe vopsite roșii era îmbibat cu sânge, corpul abia dacă-i mai era acoperit cu rămășițele unei cămăși de un albastru electric și jeansi, iar țeasta i se zdrobise la coliziunea cu stâlpul. Având în vedere ridurile de pe față, am bănuț că omul ăla avea vreo patruzeci de ani și dusese o viață grea. I-am scos portofelul din buzunarul de pe coapsă și l-am deschis la carnetul de șofer.

– Îl cheamă Juan Gomez. Aici scrie că are numai 23 de ani.

Hanni s-a aplecat și a deschis buzele mortului. Am văzut două șiruri întrerupte de cioturi stricate unde odată fuseseră dinții.

– Dependent de metamfetamină, spuse Hanni. Probabil el pregătea drogurile. Lindsay, cazul ăsta ține de Narcotice, poate de DEA¹.

Hanni apăsă niște taste pe celularul lui în timp ce eu priveam cadavrul lui Juan Gomez. Primul semn vizibil al consumului de metamfetamină sunt dinții stricați. După câțiva ani de privare de hrană și de somn, un dependent îmbătrânește cu douăzeci de ani. Până atunci, oricum, drogul îi mănâncă bucăți mari din creier.

Gomez era pe ducă *dinainte* de explozie.

¹ Drug Enforcement Administration – Agenția Națională Antidrog (n.tr.)

– Deci, autobuzul era un laborator mobil de metamfetamină? întrebă Conklin.

Hanni aștepta la telefon să i se dea legătura la Narcotice.

– Mda, spuse el. Până când toate s-au dus dracului în aer.

Capitolul 1

Cindy Thomas își închise nasturii trenchiului ei ușor, marca **Burberry**, și spuse: „'Neața, Pinky“ portarului care îi deschise ușile de la Blakely Arms. Acesta își atinse borul pălăriei și, căutându-i privirea, zise:

– O zi bună, domnișoară Thomas. Aveți grijă!

Cindy nu putea să spună că n-o căuta niciodată cu lumânarea. Lucra la Biroul Delicte de la *Chronicle* și îi plăcea să spună „Veștile proaste sunt vești bune pentru mine“.

Dar în urmă cu un an și jumătate, un psihopat care locuia cu două etaje mai sus de ea subînchiriase ilegal apartamentul și avea o problemă de gestionare a furiei, se furișase în apartamente și se distrase ucigând cu brutalitate.

Ucigașul fusese prins și condamnat, iar în prezent era în carantină la „Q“¹, așteptându-și rândul la pedeapsa cu moartea.

Totuși, Blakely Arms suferise de pe urma episodului. Rezidenții își încuiau ușile de trei ori în fiecare seară, tresăreau la zgomotele bruște, simțeau că și-au pierdut siguranța zilnică.

Cindy era hotărâtă să nu trăiască în starea asta de frică.

Îi zâmbi portarului și spuse:

– Sunt o dură, Pinky! Borfașii ar face bine să se teamă de mine.

Apoi se strecură afară în dimineața timpurie de mai.

¹ Închisoarea San Quentin, cea mai mare din California, unde sunt închiși unii dintre cei mai duri criminali din SUA. (n. tr.)